

PRVNĚ BĚŽÍM O ŽIVOT

Po chvíli chůze prales před námi zesvětlal a najednou jsme stáli na okraji jakési mýtiny. Kauuva zastavil a naznačil mi, abych se nehýbala. I když jsem mu neviděla do tváře, cítila jsem, jak znejistěl. Nejdřív jsem nevěděla, kam se dívá, a nechápala jsem, proč nejde dál. Stál tam jako přibitý, každý sval na zádech napjatý, a já přes něj neviděla, co se před námi děje. Našponovala jsem se co nejvíc na špičky a pak jsem je najednou uviděla! Sloni!

Bylo jich tam pět a v poklidu spásali trávu na opačné straně mýtiny. Kauuva měl v obličejí ostražitý výraz a celým svým postojem mi dával najevo, že bližší setkání s tou pěticí nemá v plánu. Byla jsem si jistá, že slony zná lépe než já a ke své ostražitosti má jistě dobrý důvod, ale o tomhle jsem snila od svých pěti let. Nemohla jsem jen tak vyklidit pole a vyhnout se příležitosti pořádně si je prohlédnout. Věděla jsem, že sloni mají velmi špatný zrak, ale skvělý sluch a čich.

Asi v polovině vzdálenosti mezi mnou a sloní pětkou rostl veliký kvetoucí keř. Mýtina měla oválný tvar a k tomu keři jsem to měla nanejvýš sto metrů. Kauuva zřejmě vycítil, co mám za lubem, a ze všech sil se mi snažil naznačit, že s tím nechce nic mít. Rozčileně ukazoval

na slony a dupal přitom nohama, abych pochopila, že slon mě jistojistě rozdupe. Jenže já už jsem si ověřila, že pokud vůbec foukne větřík, je to od slonů k nám a ne opačně, a tak mě sloni neucítí. A pak jsem prostě vyrazila.

U keře jsem byla za chvíli a naskytl se mi úplně dokonalý pohled. Nejbližší slon se mezitím posunul ještě o kousek blíž, a já ho tak měla jako na dlani. Byl sytě šedý, místy až černý, a jeho malá žlutá očka vypadala úplně dobromyslně. Poklidně spásal trávu kolem potoka a vůbec o mně nevěděl.

Pralesní sloni jsou velmi rychlí. Četla jsem, že je někdy obtížné ujet jim i v autě, takže mi nezbývalo než doufat, že mě neobjeví. Seděla jsem tam příkrčená snad deset minut, než mě konečně napadlo, jestli na mě Kauuva ještě čeká. Hrozně jsem se lekla, když jsem si uvědomila, že možná odešel. Co bych si počala?

Ta představa mě vyděsila natolik, že jsem se rychle zvedla. Jenže jsem v tom leknutí ztratila opatrnost, nohy se mi zamotaly do hustých travin a já žuchla na zem. Nadělala jsem přitom tolik kraválu, že by to vzbudilo i mrtvého, takže slon se svým vynikajícím sluchem mě pochopitelně zaznamenal. Zhlédla jsem, jak znehybněl. To samé jsem udělala i já.

Slon zvedl chobot i uši. Vnímala jsem, jak napíná všechny smysly, aby dokázal určit, odkud mu hrozí nebezpečí. Cítila jsem, jak mi tepe v žilách krev a po zádech mi stékají čůrky potu. Zdálo se mi, že ta chvíle trvá nekonečně dlouho, jenže pak napětí najednou povolilo,

slon spustil chobot dolů a začal se zase pást.

Srdce se mi začalo pomalu zklidňovat a já začala konečně přemýšlet, jak se z téhle šlamastyky dostat. Obhlížela jsem mýtinu a polohu nejbližšího slona. Naštěstí se teď obrátil zády k té straně lesa, která byla ke mně nejbliž. Začala jsem se připravovat, že se potichu zvednu a nenápadně se odplížím do skrytu stromů. Už už jsem se málem vyplížila zpoza keře ven, když se najednou stalo něco strašného.

Cítila jsem, jak se mi do zad opřel lehký závan větru. Slon se při spásání trávy o trochu posunul a stál teď přímo proti větru. Reakce přišla okamžitě. Znovu zvedl chobot, jenže tentokrát mým směrem. Najednou jsem měla pocit, že mezi mnou a tím obrovským zvířetem vzniklo jakési spojení, a díky němu jsem jeho zuřivost ucítila přímo fyzicky. Zařval a dobromyslnost v malých žlutých očkách vystřídal čirý vztek. Pak začal zvláštním způsobem pohybovat hlavou a přešlapovat předníma nohama.

To už jsem na nic nečekala. Vyrazila jsem a prvně v životě běžela opravdu o život. Nepřemýšlela jsem o ničem, jen jsem letěla největší rychlostí, jaké jsem byla schopná. Je dobře, že jsem nepřemýšlela, protože šance utéct nebyla žádná. Ale mě se naštěstí zmocnil nejsilnější lidský instinkt, který velel BĚŽ! Letěla jsem bez rozmyslu, necítila jsem nohy ani terén, kterým jsem běžela, neohlížela jsem se dozadu, neviděla, neslyšela, zmizela mýtinu, zmizel prales, zmizel slon. Byla jsem jenom já a nejvyšší rychlost, jaké jsem byla schopna.

A pak mi najednou do mozku pronikl ostrý výkřik: „Vvvvma!“ Přímo před sebou jsem zahlédla Kauuvu, který se odkudsi vynořil, vyběhl kousek přede mnou a já pochopila, že mi ukazuje cestu. Běžel stejně rychle jako já a během vteřiny jsme oba prolétli přes jakési úzké prkno zakryté spoustou travin a lián. V příštím okamžiku se ozval praskavý zvuk a řev. Běželi jsme dál a po pár desítkách metrů se Kauuva najednou zastavil. Zakopla jsem o něho, přeletěla

ho a spadla do měkké trávy. Vyhrabala jsem se na nohy a podívala se na něho. Vypadal hodně našťvaně.

Po chvíli trucování mě ale vzal za ruku a táhl zpátky k mýtině. Tentokrát jsem se bála já a snažila se mu naznačit, že nikam nejdu. Ale on trval na svém. Táhl mě zpátky ke kraji pralesa, kde byla past. Ne moc hluboká, asi nebyla určená pro slony, ale stačila. Z bezpečné vzdálenosti jsme se dívali, jak se slon snaží vyškrábat nahoru. Všimla jsem si, že jedna strana pasti není tak příkrá, takže slon by vylézt mohl. Nechtěla jsem být u toho, a tak jsem začala Kauuvu netrpělivě tahat za ruku. Ještě chvíli mě napínal, ale nakonec si dal říct a vyrazili jsme pryč.

Vůbec jsem netušila, kam jdeme, ale bylo mi to úplně jedno, protože pochod pralesem mě bavil. Myslím, že hlavně proto, že jsem šla s Kauuvou. Dokonce jsem se v tu chvíli rozhodla, že už nebudu riskovat, že by se na mě Kauuva znova rozzlobil a utekl mi a že se budu snažit chovat podle jeho pokynů.

Šli jsme tedy dál. Mýtinu se stádem slonů jsme obešli velkým obloukem a znovu se vydali korytem potoka. Měla jsem na ruce hodinky, které teď představovaly jedinou možnost, jak kontrolovat čas. Vzpomněla jsem si, jak se mi kvůli nim spolužáci ve škole smáli, že prý jsem sto let za opicema, ale mně to bylo jedno. Dostala jsem je od babičky k desátým narozeninám a díky nim jsem nemusela pořád mít u sebe mobil.

Ani teď jsem ho neměla, zůstal se všemi mými věcmi v batohu ve stanu. Podívala jsem se na hodinky a sevřelo se mi hrdlo. Napadlo mě, jestli ještě vůbec někdy uvidím Álu, a hlavně tátu s maminkou, bráchu, babičku, a vůbec celou svoji zem. Málem jsem se rozbrečela, jenže vtom se najednou nad mojí hlavou ozvaly hlasité skřeky a já se rychle podívala nahoru.

Zahlédla jsem černobílý chundelatý ocas a pak celou opici. A pak další a další. Bylo jich tam celé hejno, skákaly z větve na větev, vřeštěly a ze všech sil nám dávaly najevo, jak moc je rušíme. Potom zmizely stejně rychle, jak se objevily. Kauuva vystoupil z potoka na břeh a mávl na mě, abych udělala totéž.

Pokračovali jsme podél vody dál po břehu a za chvíli jsme přišli k místu, kde byl potok o něco hlubší, asi tak nad kolena. Kauuva mi naznačil, abych zůstala na břehu, a velmi opatrně sestoupil zpátky do potoka. Chvíli tam nehnutě stál a upřeně zíral do vody. Dívala jsem se na něho a přemýšlela, co asi dělá. Pak jsem si najednou všimla, jak se mu napjaly svaly na zádech. Následoval pohyb tak rychlý, že jsem

vůbec nestačila zaznamenat, co vlastně udělal. V příští vteřině jsem však byla mokrá od hlavy až k patě a u nohou se mi mrskala ryba. Došlo mi, že právě ulovil oběd, což bylo moc dobře, protože jsem měla ohromný hlad.

